# SPE.

Just nu är det 32 gr. i den lykta vid Lilla Vattugatan, Klara församling, stockholm N., där jag sitter och redigerar detta förträffliga nummer utgifvet af Sveriges Skämttidningar. Buga dig, o Strix, för denna premiärkomplimang!

Genom mina öppna fönster hör jag gatans buller och den eviga musiken från Dalaföreningens lokal strax bredvid. Tirum tira li la tirum li la och om 20 minuter kommer en pojke för att hämta manuskript till en sida eller en half. Bäste Albert, jag är viss på att öfver Grisslehamn blåser hafvets vind svalkande och skön med doft af tång och allt det där som finns i den moderna strand- och hafslyriken...

Dammet stiger från gatan, vagnarna dåna och tirum tili la tirum tiri.

Staden är full af unga sportmän, unga män, med smidiga vackra kroppar, men hvilkas ansikten icke tillhöra de absolut intelligentaste på jorden.

Sport — jag minns:

För 20 år sedan gjorde jag en söndag en promenad till Drottningholm, som då var ett värdshus som nu är nedbrunnet. I mitt sällskap var en ung man som var rätt fet, hvilket gjorde, att vi ofta hvilade vid dikesrenen. Vi lågo på rygg i det höga sommargräset och stirrade mot den blå himlen och frågade oss själfva hvarför vi egentligen gett oss ut en så varm dag. Dammet stod som en rök i vägkröken och ur den röken framträdde så småningom en underlig skepnad. Det var en ung man, klädd i korta, hvita byxor och tröja, som kom löpande. Han tränade. Min vän som låg i gräset, flög upp och innan jag hann hindra det, hade han kastat sig öfver löparen, slagit ikull honom och höll honom tryckt mot landsvägen allt under det han skrek:

— Det är en som rymt från Konradsberg! Kom hit och hjälp mig att hålla honom!

Det var för 20 år sedan. Sporten var barn här i landet, i dessa dagar är rymligen från Konradsberg landets herre och härskare.

Har sporten någon betydelse? Ja, i England där man öfvar sin kropp hela sitt lif, där man leker ända in i gubbåren och där hvarje man — om han är en man — behåller sitt gosselynne lifvet igenom.

Svensken är bekväm. Vid 25 år slutar han sporta — om han någonsin gjort det — och blir på några år så tjock och fet som han är.

Men sporten bör drifvas med måtta. Att springa 4 mil kan måhända vara bra för den som känner på sig att han måste göra det, men att efteråt bäras hem i en bår är icke vidare klädsamt för en gentleman, som är mån om sitt anseende.

När jag för några år sedan tog Idrottsmärket i guld*) tränade jag aldrig på 10,000 meter. Jag hade ingen lust. Men så en kväll sprang jag loppet på 22 min.**). Jag menar därmed att många äro sportmän utan att veta det.

För några år sedan brukade några vänner till mig träna litet med kast och löpning på Ladugårdsgärdet. Efter en månads dagligt arbete, kastade de spjut 23 meter med högra handen och 17 med vänster. De voro mycket stolta öfver dessa kast. Ända tills att något hände. En dag kom en ung målare, som var smal och klen och blodfattig och aldrig sett eller tagit i ett spjut, han kom af en händelse ut till Gärdet. Man bad honom försöka. Han tog spjutet och utan sats kastade han det 28 meter, 5 meter längre än alla de andra. Jag var själf närvarande och såg bragden och sedan dess tror jag inte på att den som har ett rekord är den starkaste och bäste.

Men en man bör vara hemma i alla kroppens färdigheter utan att sätta rekord. Man bör kunna allt utan att vara akrobat. Jag kommer just nu ihåg en historia som på sätt och vis är belysande ehuru den icke håller sig på sportområdet.

Historien berättades en afton af Albert Lindström, Rikards fader, ungefär så här:

— Jag har lärt mig mycket här i världen på de öfver 50 år jag lefvat. Jag kan en hel del, som beredt både mig själf och andra glädje. Men en enda liten sak har jag aldrig kunnat lära mig: *jag kan inte hvissla.*

Som pojke var jag mycket ledsen öfver denna lucka i mina talanger. Jag gick ensam för mig själf och formade munnen på det mest underliga sätt, andades in och andades ut — men omöjligt. Jag låg vaken om nätterna och arbetade, men inte ett ljud kom öfver mina läppar. Min barndom förbittrades af denna fatala brist i mina talanger — men åren gingo och jag fann att man kan lefva ett godt och lyckligt lif och få rätt begåfvade barn utan att hvissla. Häromdagen inträffade dock en händelse som gjorde mig öfvertygad om, att det vi icke kunna, är af större vikt än det vi kunna. Jag kom gående genom Kungsträdgården på väg till Jakobs kyrka. Alldeles vid planteringen kring Karl XIII:s staty stod en äldre ensam dam som såg mycket bekymrad ut. Hon kom fram till mig och sade i upprörd ton:

— Snälla herrn, skulle herrn vilja vara så god och hvissla på min hund. Han har sprungit in i planteringen och jag kan inte få honom därifrån.

Jag tänkte: detta är ett försåt af Försynen, som vill roa sig på min bekostnad. Försynen har händelsevis ingenting att göra, Försynen skickar denna gamla dam i min väg för att fördrifva tiden tills något allvarligt inträffar.

— Min fru, sade jag, jag kan en hel massa saker. Jag kan spela orgel och sjunga, jag kan berätta historier och säga vitsar och vara rolig, men ett kan jag icke och det är hvissla! Er hund kan vara fullkomligt lugn för mig. Men där kommer ett stadsbud, låt oss tala vid honom.

Jag bad stadsbudet hjälpa den gamla damen. Han vägrade. Det stod ingenting i hans reglemente om att hvissla på hundar. Och efter hvilken taxa skulle han ha betaldt? Nej, sådana uppdrag ville han inte ha. Förresten hade han brådtom.

Jag förstod att *detta stadsbud icke heller kunde hvissla*, utan endast försökte dölja sig bakom en massa omständigheter och prat.

Vid Hamngatan fick jag då se en polis. Han skulle rädda den gamla damen. Jag gick fram till honom och bad honom komma med till Karl XIII. Han kom. Och då han fick se en lös hund, som sprätte tulpaner och tusenskönor i planteringen, for han ut mot den gamla:

— Ni vet väl att hundar inte få gå lösa i Torget! Hvad heter Ni? Hvar bor Ni? Har ni skattat för hunden?

*) Lögn. *Korrekturläsarens anm.*

**) Rekordet är 31 min. *Korrekturläsarens anm.*

FRAMKALLAR
KOPIERAR
FÖRSTORAR

BENNO BECKEMANS
FOTOGRAFISKA MAGASIN
Allm. Tel. 824 — 15 DROTTNINGGATAN 15 STOCKHOLM — Riks. Tel. 12508

PLÅTAR=FILMS
KAMEROR
FOTO=UTENSILIER

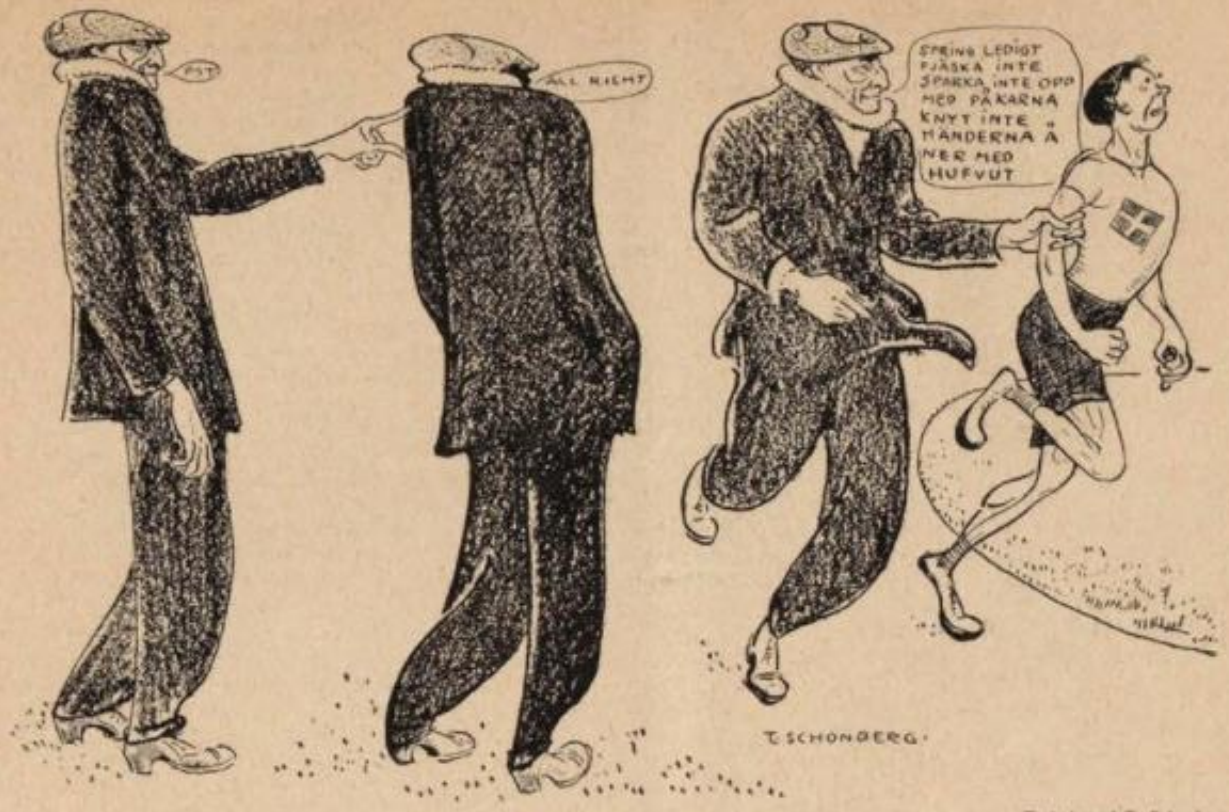


*Teckning af T. Schonberg.*

Tränaren Hjertberg.

Och så giek han in i planteringen och började jaga hunden bland alla rabatterna och blommorna. Den gamla damen sjönk förtviflad ned på ett säte och jag giek tyst och stilla upp till Jakobs kyrka, till min orgel och mina noter. Men på vägen tänkte jag: hur underligt är icke lifvet! En gammal kvinna kastas i sorg och olyckor, blir kanske släpad inför domstol kanske kastad i fängelse, förlorar sin käraste vän och kanske förgås af förtviflan — och allt detta för att jag inte kan hvissla! Utom det att en polis blir besvärad på sitt pass och ett stadsbud generadt.

— — —

Detta var Albert Lindströms berättelse och med den vill han säga:

Unge man! Drag nytta af hvad du hört! Lär dig att hvissla, lär dig allt hvad en gentleman behöfver kunna för att icke bli utskrattad af Försynen.

Nu kom tryckeripojken.

*Hasse Z.*

Olympiska Spelens Affisch.

Vänd om planschen så ser ni hvad Hjortsberg menat — men ej kunnat få fram!

**MURATTIS CIGARETTER**

**FÖR EVER** Med guld-, kork- & utan munstycke. (Erkänd oöfvertäffad till sitt pris.)

**ARISTON** de Luxe, m/guld-, m/kork- och Nr 5 u/m.

Kontinentens och societetens mest omtyckta märken. Rekommenderas på det varmaste af alla verkliga kännare. Rökas i hela världen.

Engrosnederlag för Sverige:

ALFRED LINDAHLS IMPORT A.-B., MALMÖ.

Men en man bör vara hemma i alla kroppens
färdigheter utan att sätta rekord. Man bör kunna allt
utan att vara akrobat. Jag kommer just nu ihåg en
historia som på sätt och vis är belysande ehuru den
icke håller sig på sportområdet.

Historien berättades en afton af Albert
Lindström, Rikards fader, ungefär så här:

— Jag har lärt mig mycket här i världen på de
öfver 50 år jag lefvat. Jag kan en hel del, som beredt
både mig själf och andra glädje. Men en enda liten
sak har jag aldrig kunnat lära mig: *jag kan inte
hvissla.*

Som pojke var jag mycket ledsen öfver denna
lucka i mina talanger. Jag gick ensam för mig själf
och formade munnen på det mest underliga sätt,
andades in och andades ut — men omöjligt. Jag låg
vaken om nätterna och arbetade, men inte ett ljud kom
öfver mina läppar. Min barndom förbittrades af
denna fatala brist i mina talanger — men åren gingo
och jag fann att man kan lefva ett godt och lyckligt
lif och få rätt begåfvade barn utan att hvissla.
Häromdagen inträffade dock en händelse som gjorde mig
öfvertygad om, att det vi icke kunna, är af större vikt
än det vi kunna. Jag kom gående genom
Kungsträdgården på väg till Jakobs kyrka. Alldeles vid
planteringen kring Karl XIII:s staty stod en äldre ensam
dam som såg mycket bekymrad ut. Hon kom fram
till mig och sade i upprörd ton:

— Snälla herrn, skulle herrn vilja vara så god
och hvissla på min hund. Han har sprungit in i
planteringen och jag kan inte få honom därifrån.

Jag tänkte: detta är ett försåt af Försynen, som
vill roa sig på min bekostnad. Försynen har
händelsevis ingenting att göra, Försynen skickar denna gamla
dam i min väg för att fördrifva tiden tills något
allvarligt inträffar.

— Min fru, sade jag, jag kan en hel massa saker.
Jag kan spela orgel och sjunga, jag kan berätta

historier och säga vitsar och vara rolig, men ett kan jag icke och det är hvissla! Er hund kan vara fullkomligt lugn för mig. Men där kommer ett stadsbud, lät oss tala vid honom.

Jag bad stadsbudet hjälpa den gamla damen. Han vägrade. Det stod ingenting i hans reglemente om att hvissla på hundar. Och efter hvilken taxa skulle han ha hetaldt? Nej, sådana uppdrag ville han inte ha. Förresten hade han brådtom.

Jag förstod att *detta stadsbud icke heller kunde hvissla,* utan endast försökte dölja sig bakom en massa omständigheter och prat.

Vid Hamngatan fick jag då se en polis. Han skulle rädda den gamla damen. Jag gick fram till honom och bad honom komma med till Karl XIII. Han kom. Och då han fick se en lös hund, som sprätte tulpaner och tusenskönor i planteringen, for han ut mot den gamla:
— Ni vet väl att hundar inte få gå lösa i Torget! Hvad heter Ni? Hvar bor Ni? Har ni skattat för hunden!

Och så gick han in i planteringen och började jaga hunden bland alla rabatterna och blommorna. Den gamla damen sjönk förtviflad ned på ett säte och jag gick tyst och stilla upp till Jakobs kyrka, till min orgel och mina noter. Men på vägen tänkte jag: huru underligt är icke lifvet! En gammal kvinna kastas i sorg och olyckor, blir kanske släpad inför domstol kanske kastad i fängelse, förlorar sin käraste vän och kanske förgås af förtviflan — och allt detta för att jag inte kan hvissla! Utom det att en polis blir besvärad på sitt pass och ett stadsbud generadt.
— — —
Detta var Albert Lindströms berättelse och med den vill han säga:
Unge man! Drag nytta af hvad du hört! Lär dig att hvissla, lär dig allt hvad en gentleman behöfver kunna för att icke bli utskrattad af Försynen.
Nu kom tryckeripojken.

*Hasse Z.*